

se ve sporu, že jsou splněny podmínky započtení, nastaly její účinky, jak právě bylo uvedeno, od tehdejška, a jest veškerá úvaha o přerušení promlčení bezpředmětnou. Důsledkem svého právního názoru nepokládal odvolací soud za nutné, aby se obíral řešením otázky, zda započtením namítaná pohledávka žalované vůbec vzešla, jmenovitě do jaké výše.

Čís. 3379.

Nájemce nemůže s poukazem na § 2 (3) zákona o ochraně nájemců ze dne 26. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. odstoupiti od nájmu před uplynutím ujednané doby.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Rv I 1333/23.)

Smlouvou ze dne 30. září 1921 dala žalující strana žalovanému v podnájem byt za měsíčních 2600 K na dobu od 10. září 1921 do 15. října 1923. Dne 15. prosince 1922 dal žalovaný výpověď ku dni 1. ledna 1923 a z bytu se vystěhoval. Žalobě o zaplacení podnájemného za leden 1923 o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Pokud se týče vývodů odvolání, že žalovaný byl oprávněn 14denní výpovědí smlouvu podnájemní, kterou uzavřel na dobu od 10. září 1921 do 15. října 1923, zrušiti, poněvadž dle §u 2 (3) zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. se smlouvy, na určitou dobu uzavřené, po 3. květnu 1920 pokládají po dobu platnosti zákona toho za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou, zvláštními předpisy stanovenou neb v místě obvyklou, nelze náhledu odvolatelovu přisvědčiti. Ustanovení §u 2 (3) cit. zák. dáno bylo jen ve prospěch nájemníka před výpovědí pronajímatele po dobu, pokud ochrana nájemníků platí a pokud smluvená doba již uplynula. Toho tu není a nejde o takové prodloužení smlouvy, kterým by výpověď mohla se zrušiti. Pokud se týče nájemníka nebo podnájemníka platí § 1113 obč. zák., který změněn nebyl a nemůže v tomto případě podnájemník jednostranně smlouvu zrušiti výpovědí před uplynutím smluvené doby podnájemní. Není-li však výpověď platnou, je žalovaný povinen platiti po dobu smluvní nájemní činži.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud mylně vyložil předpis §u 2 (3) zákona ze dne 26. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., poněvadž podle tohoto předpisu podnájemní smlouvy, učiněné na určitou dobu, po 3. květnu 1920 pokládají se po dobu platnosti zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou, zvláštními předpisy stanovenou, nebo v místě obvyklou. Dovolateli nelze přisvědčiti. Ze zákona samého neplyne, že jím byl předpis §u 1113 obč. zák. výslovně zrušen docela, nýbrž plyne z něho jasně celým zákonem

projevený úmysl zákonodárcův, na který při výkladu sporné smlouvy musí býti z důvodu Šu 6 obč. zák. hleděno, že má obmezeno býti pronajímatelovo právo, zrušiti nájemní smlouvu výpovědí, nebo ji považovati za zaniklou dle Šu 1113 obč. zák. projitím času ke škodě nájemníkově. Závazku podnájemníkovu při podnájemní smlouvě, na určitou dobu učiněné, aby ji po smluvní dobu dodržel, se shora citovaný zákon nedotkl, ani jinak předpisu Šu 1113 obč. zák. výslovně nezrušil, a proto je správný právní názor odvolacího soudu, že předpis Šu 1113 obč. zák. platí potud, pokud neodporuje znění a účelu zákona ze dne 26. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. Tomu svědčí slova, užitá v Šu 2 (3) cit. zák. »pokládající« a »Na výpověď pronajímatelovu jest užití ustanovení Šu 1,« — jakož i znění odstavce (4) téhož Šu. Zavázal-li se dovozatel smluvně podnájemní smlouvu na určitou dobu dodržeti, pak se jeho závazek ani nepříčí zákonu shora citovanému, ani nebyl zrušen tímto zákonem, odvolací soud právem jej považoval za nezaniklý a právem z něho odvodil ve svém rozsudku právní důsledky.

Čís. 3380.

Nicotnou jest úmluva, již bylo upraveno rozdělení a výkon kominické živnosti způsobem nesrovnávajícím se s úpravou dle zákona a koncesní listiny.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Rv I 1493/23.)

Dle koncesní listiny ze dne 4. července 1921 měl žalovaný provozovati kominickou živnost v obcích Š., T., P. a R. Úmluvou ze dne 1. září 1922 ujednaly strany, že žalovaný bude prováděti kominické práce v obvodu obce Š. až po železniční koleje, žalobce pak že bude provozovati kominickou živnost v obcích T., P. a R. Žaloba o dodržení smlouvy byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod není opodstatněn. Podle živnostenského řádu podléhá kominická živnost značným omezením zákonným ve příčině svého provozu. Jsouc podle Šu 15 čís. 6 živn. ř. koncesovanou živností, jejíž nabytí vázáno jest podle čl. I. bod 3. min. nařízení ze dne 6. srpna 1907, čís. 196 ř. zák. na zvláštní podmínky výučné, podléhá dle Šu 54 odstavec druhý živn. řádu předpisům o živnostenskopolicijní úpravě, z nichž dle Šu 42 živn. ř. nejzávažnější jest ona úprava, která jest odůvodněna ohledy na požární policii. Politická správa jest podle Šu 42 živn. řádu oprávněna, určiti výmetové obvody a na ty omeziti jednotlivé živnostníky kominické. Takováto omezení mají podle citovaného předpisu za následek, že v obvodu každého ohraničeného okresu jest oprávněn k živnostenskému provozu jen ten živnostník, jenž má v dotyčném okresu své osídlení, a mohou tito živnostníci mimo ob-